

TIJDSCRIFT

VAN HET

NEDERLANDSCH GENOOTSCHAP

VOOR

MUNT- en PENNINGKUNDE

ONDER DE ZINSPREUK:

„Concordia res parvae crescunt”

TE

AMSTERDAM

1^e Jaargang

AMSTERDAM
G. THEOD. BOM EN ZOON

1893

HET NEDERLANDSCH GENOOTSCHAP

VOOR

MUNT- EN PENNINGKUNDE.

Reeds vele jaren werd door nederlandsche numismatici de wenschelijkheid besproken, ook in *ons* vaderland een Munt- en Penningkundig Genootschap te stichten, maar hoewel men er algemeen over eens was, dat de bevordering onzer Wetenschap hierbij veel zoude winnen, bleef deze wensch onvervuld.

De hoofdoorzaak hiervan lag vooral in de omstandigheid, dat steeds te weinig belangstellenden bijeen waren, om deze zaak ernstig te bespreken. Wat toch konden enkelen tot stand brengen, zonder de medewerking van zoo vele anderen?

Het ten vorigen jare te Brussel gehouden »Congrès international de numismatique», waar verschillende nederlandsche numismatici vereenigd waren, bood de zoo lang gewenschte gelegenheid aan, om dit punt te bespreken. Toen

bleek zeer spoedig, dat de zoo noodige instemming gevonden was, en werd daarom door een tiental Heeren besloten, om een »Nederlandsch Genootschap voor munt- en penningkunde" op te richten en in den zomer van dit jaar de eerste vergadering daarvan te Amsterdam te houden, ten einde alsdan over te gaan tot het vaststellen der statuten enz. enz.

Deze vergadering nu heeft den 12^{en} Juni II. plaats gehad. Daarin werden de verschillende punten behandeld en tevens na het bestuur ook nog eenige leden benoemd, die op enkele uitzonderingen na, allen deze benoeming aannamen.

Hierdoor is ons Genootschap dus niet alleen gevestigd, maar kregen wij tevens het bewijs, dat de gewenschtheid daarvan veel uitgebreider was, dan wij ons hadden durven voorstellen.

Wij beschouwen dit als een zeer gunstig verschijnsel. In een klein land als het onze, is toch zeker een der eerste vereischten om een zaak goed te doen slagen, eensgezindheid.

Gelijk wij boven reeds zeiden, is het hoofddoel van ons streven, om de munt- en penningkunde in het algemeen te bevorderen en zullen wij trachten alle middelen aan te grijpen, die ons tot de bereiking van dit doel behulpzaam kunnen zijn.

In de eerste plaats vertrouwen wij, dat de uitgaaf van een tijdschrift zeker de beoefening onzer wetenschap zeer zal bevorderen. Hierdoor toch zal voor velen een licht opgaan over stuk-

ken, die zij bezaten, maar uit gebrek aan de noodige hulpbronnen niet behoorlijk te huis wisten te brengen, terwijl het hun tevens zal opwekken tot het doen van verdere nasporingen. Wij ontveinzen ons niet, dat dit tijdschrift in den beginne van zeer bescheiden aard zal moeten zijn, 1° omdat onze finantieele krachten nog niet toelaten om er een werk van eenigen omvang van te maken, en 2° omdat slechts weinige nederlandsche beoefenaren dezer wetenschap hunne ontdekkingen en studien wereldkundig maken. Doch thans rijst de vraag, of hierin niet spoedig verbetering kan komen, nu men de gelegenheid heeft zijne bevindingen in een nederlandsch tijdschrift mede te deelen. Dit geeft ons, meenen wij, tevens vrijheid om een beroep op allen te doen, die, hetzij zij aan het hoofd van eene openbare verzameling staan, of wel zelf verzamelaars zijn, ons hunne mededeelingen ter plaatsing toe te zenden.

Ten andere beschouwen wij het als zeer gewenscht, dat de verschillende beoefenaars van een en dezelfde wetenschap elkander persoonlijk kennen. Hoe menigmaal toch geschiedt het, dat men in de plaats zijner inwoning geen enkel persoon aantreft, die deze wetenschap beoefent, zoodat men punten waarin men het grootste belang stelt met niemand kan bespreken. Wel is waar kan men zich tot anderen wenden, die elders gevestigd zijn, maar wanneer men elkan-

der niet kent, is men al licht schroomvallig om daartoe over te gaan.

Ook hierin zal, vleien wij ons, verbetering komen door onze vergaderingen, die, hoewel zij onder gewone omstandigheden slechts éénmaal 's jaars plaats zullen hebben, toch de gelegenheid openen om elkander persoonlijk te leeren kennen, iets wat des te meer noodig is, omdat tot heden slechts zeer weinige nederlandsche numismatici met elkander in aanraking kwamen niet alleen, maar zelfs zeer velen geheel onwetend waren, wie even als zij deze wetenschap beoefenen.

Door onderlinge bespreking zal zonder twijfel menigmaal licht over duistere punten opgaan, of zoo dit niet aanstonds te verkrijgen is, zal het besproken onderwerp toch bij menigeen in de gedachte blijven en een punt van onderzoek voor hem worden, dat hem aanleiding geeft, om zijne denkbeelden of ontdekkingen op eene volgende vergadering mede te deelen of wel zich rechtstreeks tot hem te wenden, die dit punt ter sprake bracht.

Ook voor jeugdige verzamelaars meenen wij dat ons Genootschap veel nut kan stichten.

Bijna elke knaap heeft liefhebberij om eene verzameling bijeen te brengen, deze van penningen en munten, gene van schelpen, van steenen, enz. enz. Bij verreweg de meesten duurt echter zulk eene liefhebberij slechts zeer kort, om spoe-

dig plaats te maken voor eene andere, die op hare beurt blijkt evenmin levensvatbaarheid te bezitten.

Als een der hoofdredenen van deze onbestendigheid beschouwen wij het gemis aan tact, hoe en wat te verzamelen, gepaard aan gebrek aan voorlichting.

Ook hierin kan en zal naar wij vertrouwen ons Genootschap verbetering brengen, indien de leden zich de moeite willen getroosten, zulke jeugdige verzamelaars voort te helpen en hunnen lust op te wekken om, om zoo te zeggen, niet maar in den blinde alles bijeen te brengen, maar bij het verzamelen, zich een doel te kiezen en naar de verwezenlijking daarvan te streven.

Wordt door deze redenen het recht van bestaan van ons Genootschap, volgens onze bescheiden meening, voldoende aangetoond, dan rust ook op ons de plicht, om de bereiking van het ons gestelde doel met *alle* krachten te bevorderen.

Dat dit zal geschieden, betwijfelen wij geenszins, daarvoor staat de liefde voor onze wetenschap, die u allen bezielt, ons borg.

Deze liefde bevestigte dus onze zinspreuk:

CONCORDIA RES PARVAE CRESCUNT.

Leiden, Aug. 1892.

TH. M. ROEST.
